

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Στους τόσους παράξενους συλλόγους που υπάρχουν στα διάφορα μέρη της Ελλάδος και της 'Αμερικής, προσετέθη τελευταία κι ένας άλλος —ό πιο χρήσιμος ίσως απ' όλους— ο οποίος ιδρύθηκε προ μηνός στη Βουδαπέστη. Είναι ο Σύλλογος των Γάμων.

Γιά να γίνει κανείς μέλος του συλλόγου αυτού, πρέπει απ' ενός να είναι αποδεκαεπιμύριος άγαμος ή χήρος ή έστω και ζωντοχήρος, κι απ' άλλου να υπαγοράσει μια δήλωση, ότι θέλει να παντρευτεί. 'Όπου φανερόναι ο τίτλος του, ο προσορισμός του συλλόγου είναι να διεκδικούν τα μέλη του να γνωρίσουν τη γυναίκα που παριέραιε στον καθένα για σύζυγος και να τους βοηθήσει με κάθε τρόπο να παντρευτούν. Είναι έγχαρτημένος σ' ένα ώραίο μέγαρο, με πολυτελείς αίθουσες, με κάθε άνεση και με κάθε μέσον διασκέδαστος.

Τα περιεργότερα και χρησιμότερα διαμερίσματά του είναι τα κομρά μικρά «παλιονάκια συνουμιών» που έχει και τα όποια προσορίζονται για να κάθονται εκεί και να κοινοποιούν τα ζευγάρα. 'Η πόρτες, έννοιεται, των σαλονιών αυτών μένουν πάντα ανοιχτές, για να μη συμβαίνει τίποτε επιλήρημο.

'Όταν δυο νέοι γνωρισθούν καλά και συμφωνήσουν να παντρευτούν, ο σύλλογος αναλαμβάνει να διεκπεραιώσει όλες τις σχετικές διατυπώσεις και να εξέλθει και τις τυχόν δυσκολίες που μπορεί να ύπάρχουν.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

—'Αν έπιγε κι απόχτησες δοκιμασμένο φίλο, μέσ' στην καρδιά σου δυνατά σιδεροζάωφωσέ τον.

—'Όταν ή λύπη σιωπά και δέν εύρισκεις λόγια, κρυφολαλείς με την καρδιά και να σιπη της λέγεις.

—Τό να θρηνηίς ένα κακό που πέρασε και πάει, είναι ο τρόπος να ζητάς νέο κακό να φέρεις.

—'Αργά που φεύγει ο καιρός, όταν περνά με λύπες!

«άμνησας», έπος την χαρακτηριστική :

Στίς 20 Μαρτίου 1909, παρουνιάστηκε στο νοσοκομείο του Τορόντο ένας άνθρωπος τριάντα έπων περίπου, ο όποιος παρεπονεύτο ότι αισθανόταν δυνατούς πόνοους στο κεφάλι. 'Όταν τον ρώτησαν τό όνομά του, εδήλωσε ότι δέν τό θυμόταν και ότι επίσης δέν θυμόταν τίποτε απ' την περασμένη του ζωή!...

Μιά υπόθεση τέλος, που λίγα χρόνια προ του πολέμου συνέζηνησε όλο τον πολιτισμένο κόσμο, ήταν ή της διπλής ζωής του δημάρχου της Σουηδικής πόλεως Ούξεντου, Τραϊμελ.

Ο δήμαρχος Τραϊμελ έθεωρείτο ως υποδειγματικός σύζυγος, τρυφερός πατέρας και τυπικότατος υπάλληλος. 'Ένα πρωί έφυγε αιφνιδώς για τό Παρίσι και από την ημέρα αυτή εχάθηκαν έντελώς τά ίχνη του. 'Έσσαν τότε έλεγχο στα βιβλία του για να ίδούν μήπως είχε κάνει καμιά κατάχρηση, αλλά και τά βιβλία και τό ταμείο του ήταν έν άπολύτω τάξει.

Στό μεταξύ αυτό, ο Τραϊμελ ζούσε στο Παρίσι με άλλο όνομα και κέρδιζε τό φομά του, παίζοντας πάνο σε συνουσιαστές κληματογράφους!... 'Υπερα όμως από κάμποσο καιρό, απόκτησε πάλι τό μνημονικό του και γύρισε πίσω στην πατρίδα του και στο σπίτι του.

Τό παιδαγωγικό συμβούλιο, στο όποιο παρετέμπεθη, παραδέχτηκε, ότι ή Τραϊμελ είχε πάθει άμνησία και δέν του επέβαλε καμιά ποινή. Δέν πέρασαν όμως έξη μήνες κι ή δήμαρχος του Ούξεντου εξαφανίστηκε και πάλιν έξ ίσου μυστηριωδώς, όπως και την πρώτη φορά, χωρίς να πάει μαζί του ούτε χέμημα, ούτε άποικονείες. 'Υπερα από πολλές άμαρτες έρευνες, ή εξαφανισθείς άνακαλύφθηκε... στη γαλλική Λεγεώνα των Ξένων και τη μεσαλίθει της Σουηδικής πρεσβείας, άποδόθηκε στους δικούς του.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η μεγαλοφυχία του Μ. Φρειδερίκου. Τι είναι εύτυχία. 'Ός πεύ φτάνει ή φιλαρέσκεια των γυναικών. Τό ανέκδοτο του Φεντενέλ για τη βασίλισσα της Συρίας. Τι τραβούσαν οι άγαμοι στη Σπάρτη. Τό πάθημα του στρατηγού Δερκολεΐδη.

'Ο Μ. Φρειδερίκος έλαβε κάποτε έναν χειρόγραφο άνόνημο λίβελλο έναντίον του, ο όποιος περιείχε τις χειρότερες βρισιές και συκοφαντίες. 'Αμέσως τότε ή μεγαλόφυχος αυτοκράτωρ κάλεσε τον μεγαλειότερο έκδοτή του Βερολίνου και, παραδινοντάς του τό χειρόγραφο, του έλεγε :

—Τύτωσε αυτόν τό λίβελλο. Θάνα σκουδαία επιχείρησι για όένα και θά σου δώσει πολλά κέρδη!...

Ο Ο Ο Ο ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ο Ο Ο Ο

"Ιδε ή 'Ανθρωπος! (Γκραβούρα άγνώστου, δημοσιευθείσα κατά τό 1508 στο Στρατσζούργο)

τη Σπάρτη, έμειναν άνύπαντροι.

'Όταν λαλούν ή γηραιός στρατηγός Δερκολεΐδης γύρισε στη Σπάρτη, ύπερα από μια κερφόρο έκστρατεία του, και πήγε στην αγορά, παρατήρησε μ' έκπληξη, ότι στο πέρασμά του δέν έσηκωνόταν κανείς.

'Ο στρατηγός εθύμωσε και, πλησιάζοντας ένα νέο, τον επέληξε για την άσθεή του πράξι. 'Ο νέος όμως του άπάντησε άτάραχος :

—Δέν σπρώνομαι μπροστά σου, γιατί έμεινες άγαμος και δέν άφησες παιδιά που να σπρώωνται κι' αυτά έμπαρός μου όταν θάχω γεράσει και θάρχωμαι στην αγορά!...

Κατά την αρχή της φιλολογικής σταδιοδρομίας των δυο ένδοξοι μετά ταύτα λόγιοι, ή 'Ερμόστος Ρενάν και ή 'Ιπτόλυτος Ταιν, περιπατούσαν σ' ένα πάρκο του Παρισιού, μιλώντας για την κριτική των έφημερίδων.

—Είπε φοβερό! είτε μελαγχολικά ή Ταιν στο σύντροφό του. 'Η μόνη έφημερίδα που μ' έπαινει τις ημέρες αυτές, δέν έχει μεγάλη κυκλοφορία.

—'Εμένα μου συμβαίνει κάτι χειρότερο, άπάντησε ή Ρενάν. Δυο έφημερίδες που με βρίζουν, έχουν την πρώτη κυκλοφορία!

